

Reservebatailloner, som en Heelhed, og man har reduceret saamange Stabsofficerer, Capitainer o. s. v., som man har opløst Batailloner, og det er altsaa aabenbart en simpel Følge af Formindskelsen af Classerne, at man har affbediget Personer, der stode paa lige Fod med de Personer, man har beholdt. Man er ikke gaaet den Vej, som man kunde have betraadt, nemlig at sige: Du, som kommanderer en Krigsreservebataillon, og Du, som kommanderer en Liniebataillon, skal have Affbed; men man har sagt, da der skal afgaae en Krigsreservebataillon, saa skal een eller to Stabsofficerer afgaae, da der skal reduceres en Reservebataillon; saa skal saa Mange afgaae o. s. v., og man har da taget dem af den hele Masse; man har sølgelig reduceret dem, der ere afgaaede paa Grund af, at man indtog Pladserne; men man har ikke reduceret dem, der havde disse Pladser, og derved har man jo forvansket Retten til de vedkommende Personers Stæde. Jeg siger ikke, at Foranstaltningen i sig selv ikke er rigtig; men jeg siger, at den Maade, hvorpaa man har afbenyttet den Stilling, hvori man havde sat sig til de Paagjældende, idet man har nægtet dem Afkomst til at betragte sig som reducerede med den Troppesdeling, der er bleven reduceret, ikke er rigtig; det er en for streng og en i høj Grad ubillig Udydning af Loven. Vi have ogsaa havt liggende for os Lister, hvorved den Maade, hvorpaa man er gaaet frem, er bleven rejsfærdiggjort, og man fandt Rejsfærdiggjørelsen deri, at der ved en stor Deel af de Paagjældende fandtes Bedtegningen: „afgaaet for Svag-
hed“, og det er Grunden, hvorfor Rigsdagen ikke for længe siden er kommen ind paa en Undersøgelse af denne Sag. Det er ganske vist, at ligeoverfor en Bedtegning af denne Art fra en offentlig Autoritet kan Rigsdagen egentlig ikke gjøre Noget; thi, skulde den gjøre Noget, maatte det være af en saa indgribende Natur, at den kun kunde gribe dertil under ganske overordentlige Omstændigheder, idet den eneste Vej, man i saa Fald kunde have fulgt, maatte have været, at underkende den hele Betragtningssmaade, som var givet i disse Ord: „afgaaet for Svag-
hed“, og igjennem en parlamentarisk Commission lade anstille Undersøgel-

ser, om det forholdt sig rigtigt. Jeg vil ikke her forkaste Sandheden af disse Bedtegninger; men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at det idetmindste var en streng og med de tilstedeværende Omstændigheder lidet stemmende Udtalelse. Naar en Befalingsmand kort isorveien bliver henflyttet til en Post, hvor man netop gjør Fordring paa hans Activitet, hans Dygtighed, hans Raskhed, og han kort efter, at det er skeet, uden at noget nyt Motiv er traadt imellem, affbediges „paa Grund af Svagelighed“, saa vækker dette Tvivlsmaal, om denne Betegnelse er ganske rigtig. Den kan jo vel forsaavidt være rigtig, at han imellem en Række Folk af forskjellig Svagelighed staaer som den Svageste, og, naar man altsaa siger, at man skal beholde de Raskeste og affbedige de Svageste, saa affbediger man ham som den Svageste mellem de Raskte; men det er ikke den Art „Svagelighed“, som under saadanne Omstændigheder bør blive afgjørende i den Betydning, at man reducerer den Mand, der er i fuld Tjenstvirksomhed og nylig var kaldet til den Post, hvor hans Tjenstvirksomhed just krævede Raskhed og Dygtighed, uden at lade ham nyde de Fordele, som dette medfører. Saaledes troer jeg, at denne Sags Stilling er; jeg troer, at naar den undersøges strengt og nøje, med den Velvillie, hvormed vistnok enhver Regjering er pligtig at undersøge saadanne Forhold, hvor Mænd blive rammende paa den Maade, som Tilfældet er, naar de skulle reduceres efter en Freds slutning og efter at have tjent hæderligt i Krigen, saa maa man komme til at fortolke Loven til Fordeel for disse Mænd og give dem det Gunstigste, man kan, og, dersom Ministeriet ikke troer at finde Berettigelse dertil i Loven, saaledes som den nu er, saa troer jeg, at det ligger i Sagens Natur, at det efter den Opfordring, der gjentagne Gange har været givet af Thinget, indbringer et Lovforslag, som ordner dette Forhold. I midlertid vil jeg indrømme, at den Tid, der er forløben fra dengang, at disse Forhold ere traadte ind i Birkeligheden, og til nu, vil i den Henseende frembyde Banfeligheder, og jeg vil derfor heller ikke sige, at dette netop er den eneste Vej, Regjeringen kunde gaae; men da ligger der et stort og mægtigt Middel i Re-